

MUDr. Tímea Lazárová, 35 rokov, Ivanka pri Nitre

Ako som sa skoro stala zlodejkou

„Crrrrrrnn!“ A je to tu znova. Nevieť či som sa nedostala do nejakej časovej kľučky, lebo toto už nie je možné. „Crrrrrrnn!“ Ťažkopádne zdvihnem ruku a uchopím svoj mobil. Chvíľu premýšľam či stlačiť „vypnúť budík“ alebo „odložiť budík o 5 minút“.

„Mamaaaaaa,“ kričí na mňa ten menší. Musím podotknúť, že leží hneď vedľa mňa. A je to vyriešené, treba vyliezť z postele. Malý sa už štvorá k okraju postele, malými ale silnými ručičkami sa zvrtné o 180 stupňov. Už sa naučil, že cesta dole, tá bezúrazová, sa musí prekonať nožičkami dole a hlavou hore. Pozrie na mňa tými najkrajšími obrovskými očami, presne takými ako má kocúr v Shrekovi, a už som zmäkla.

Začalo to ako každý iný deň. Raňajky, vychádzka, spánok, obed. Avšak nikdy nevieme čo nám život prinesie...

„Podťe už. Takto zasa pôjdeme hodinu do obchodu. Je mi zima, potrebujem si kúpiť ten kabát. Janko nezdržuj, konáriky si nazbieraš cestou domov,“ zvýšila som hlas.

Bola chladná jeseň, prvé stromy už zhodili listy. Vietor privieval typický pach z domov kde sa kúrilo tuhým palivom.

„Konečne sme tu. Najskôr pôjdeme do tohto obchodu. Tu sa mi dobre nakupuje a majú aj detské veci. Tak možno nakúpim aj pre Vás.“

Na dve minúty som sa otočila, prehrabávala som sa v zľavách. Poznáte to. Ktorá žena by odolala?

Janko medzitým kam siahol, tam bral. Kopa tričiek na zemi. No mala som čo robiť. Nič sa mi nepozdávalo, tak sme išli preč.

Ako sme vchádzali do ďalšieho obchodu, pípali sme pri vchode. Je to veľmi nepríjemný zvuk, určite ho niekto nastavil tak, aby ľudí hneď vyplašil. Okamžite pribehli predavačky. Znova som prešla najprv ja, potom jeden malý, druhý malý sediaci v kočíku. A ten zapípal. Nič iné nebolo v kočíku len on. Predavačka si spomenula, že už aj minule sa im

toto stalo, že niekedy senzor reaguje aj na kovové časti na oblečení. Tak nás pustila do obchodu, aj som nakúpila a pustili nás aj pípajúc von.

Čo len teraz urobím? Ešte potrebujem nakúpiť v potravinách niečo na večeru. Deti sú už hladné a môj drahý tiež za chvíľu príde domov celý hotový z roboty...

No nič. Pôjdeme a uvidíme.

Som človek - ovca. Vždy som robila čo som mala. Žiadne porušovanie pravidiel, zákonov. A mám prirodzený rešpekt k autoritám. Čiže keby ma SBSkár zastavil, nebodaj aj policajt, tak by som sa priznala aj k tomu, čo som neurobila. Ani by ma nemuseli mučiť.

Zahĺbená v myšlienkach ako ma mučia, aby som prezradila, čo som ukradla, som si skoro ani nevšimla, ako sa Janko vykláňa z kočíka. „Janko“! zvolala som. Takmer vypadol. Nahla som sa k nemu a veľkou rýchlosťou som ho zdrapila. Vtedy som si všimla, že mu niečo modré trčí spod zadku. Vytiahnem to – modré tričko z obchodu. A už mi bolo všetko jasné.

„Janko, Janko, čo si to spravil?“ Môj 18-mesačný chlapček zrejme vôbec netuší čo urobil.

„Mammmmaa, nakúpil šom,“ odpovedal šušlajúcim hlasom, ale veľmi hrdo.

„Môj zlatý synček,“ upravila som mu strapaté vlásy a išli sme domov.